

ผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ คำพ้องเสียง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดไพรใหญ่ (นนทิวากรราษฎร์บำรุง)

The Learning Outcomes of English Vocabulary through Skill Enhancement Exercises on Homophones of Students in Grades 2 Wat Sai Yai School (Nonthathiwakornratbamrung)

พิมลวรรณ มีลาภา¹, นิติศักดิ์ ไพโรจน์²

¹นิสิตหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตสาขาวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏ 66109650029@rpu.ac.th

²อาจารย์ประจำหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิตสาขาวิชาชีพครู มหาวิทยาลัยราชภัฏ nipair@rpu.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะ คำพ้องเสียง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และ 2) ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะคำพ้องเสียง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 2/4 โรงเรียนวัดไพรใหญ่ (นนทิวากรราษฎร์บำรุง) จำนวน 40 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบ เจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบฝึกหัดเสริมทักษะการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ 2) แบบทดสอบ และ 3) แบบประเมินความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะคำพ้องเสียง มี คะแนน เฉลี่ยผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียนเท่ากับ 2.91 คะแนน และนักเรียนทุก คนมี คะแนนสูงขึ้นกว่าเดิม โดยมีร้อยละของคะแนนที่เพิ่มขึ้นเท่ากับ 60.49 และ 2) นักเรียนมีความพึงพอใจที่มี ต่อ การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะคำพ้องเสียง ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.23$, S.D = 1.62)

คำหลัก: แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ, ความสามารถด้านคำศัพท์ , คำพ้องเสียง

Abstract

This research aimed to study were: (1) to examine the learning outcomes of English vocabulary acquisition through skill-enhancing homophone exercises among second-grade students, and (2) to assess the students' satisfaction with learning English vocabulary using these exercises.

The sample consisted of 40 second-grade students (Class 2/4) from Wat Sai Yai School (Nonthathiwakornratbamrung), selected through a purposive sampling method. The research

instruments included: (1) English vocabulary reinforcement exercises, (2) a proficiency test, and (3) a satisfaction survey. The statistical methods used for data analysis were mean, percentage, and standard deviation.

The research findings revealed that: (1) students who engaged in skill-enhancing homophone exercises demonstrated an improvement in English vocabulary learning, with post-test scores averaging 2.91 points higher than their pre-test scores. All students showed increased scores, with a percentage gain of 60.49%. (2) Students' overall satisfaction with learning English vocabulary through skill-enhancing homophone exercises was at a high level ($\bar{X} = 4.23$, S.D. = 1.62)

Keywords: English skill-enhancing exercises, vocabulary proficiency, Homophones

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมโลกปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรม และมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษ และใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิถีทัศน์ในการดำเนินชีวิตภาษาต่างประเทศ ที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลีและภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560)

ระบบการศึกษาของไทยในยุคปัจจุบันนั้นเน้นให้มีการพัฒนาความรู้ ความสามารถทางภาษาอังกฤษ เพื่อให้คนไทยนั้นสามารถรับและเข้าใจข้อมูลข่าวสารติดต่อสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ตั้งนั้นหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐานในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้น มีการกำหนดให้มีการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษในทุกช่วงชั้น สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้นจำเป็นต้องใช้ทักษะทั้ง 4 ด้านคือ การฟัง การพูด การอ่านและ การเขียน ให้เกิดความสัมพันธ์กันในการติดต่อสื่อสาร ในการเรียนภาษา ไต่ถามทุกภาษามีองค์ประกอบที่สำคัญเหมือนกันคือ คำศัพท์ ไวยากรณ์ และ เสียง การเรียนภาษา เพื่อให้เข้าใจภาษาได้ดียิ่งขึ้น คือ ผู้เรียนต้องทำความเข้าใจโครงสร้างของภาษาและการรู้ ความหมายของ คำศัพท์ ซึ่งกล่าวได้ว่าคำศัพท์เป็นองค์ประกอบหนึ่งซึ่งถือว่าเป็นหัวใจสำคัญของภาษา การที่ผู้เรียนได้เรียนรู้คำศัพท์มาก และสามารถนำมาใช้ได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่วย่อมช่วยให้การเรียนภาษาได้ผลดี (การทบทวนนโยบายการศึกษา ภาษาอังกฤษของไทย 2563)

ผู้วิจัยเป็นครูสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สำหรับปัญหาในชั้นเรียนจากการ จัดการเรียนการสอนที่ผ่านมา พบว่าเมื่อนักเรียนจะท่องคำศัพท์บ่อยครั้งแต่ก็ไม่สามารถบอก ความหมายของสิ่งที่อ่านได้อย่างถูกต้อง ผู้วิจัยมีข้อสังเกตว่า นักเรียนไม่สามารถจำคำศัพท์ได้ในระหว่างบทเรียน และการที่นักเรียนท่องคำศัพท์แบบแปลความหมาย มาสอบนั้น อาจจะทำให้เด็กเรียนจดจำได้เพียงชั่วคราว ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษ หรือไม่สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้เลย ดังนั้นนักเรียนต้องเรียนรู้วิธีการใช้คำศัพท์ใน ประโยค ครูผู้สอนจึงควรพัฒนาความรู้ด้านคำศัพท์ให้กับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศเพราะความรู้เรื่องคำศัพท์มีประโยชน์ต่อทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจ การเรียน การสอนภาษาอังกฤษเน้นหลักไปที่ให้ผู้เรียนได้นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน พร้อมทั้งเตรียมความพร้อม เพื่อก้าวเข้าสู่สังคมแห่งการแข่งขันในอนาคต และในบางครั้งการจัดการเรียนการสอนเกี่ยวกับคำศัพท์ในชั้นเรียนได้รับความสนใจน้อยลงและละเลยการสอนด้านคำศัพท์ก่อให้เกิดปัญหากับนักเรียนใน หลายด้านทั้งนี้เพราะนักเรียนไม่รู้และไม่เข้าใจ ความหมายของคำศัพท์นั่นเอง (รูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ พ.ศ. 2564)

ในการเรียนและการสอนภาษาต่างประเทศโดยทั่วไปเริ่มต้นจากสอนคำศัพท์ คำศัพท์เป็น องค์ประกอบหนึ่งในการสร้างความหมายที่มีความสำคัญในการสื่อสารมาก ดังที่ Wilkins (1972) กล่าวว่า ถ้าไม่มีความรู้ไวยากรณ์จะทำให้สื่อความหมายได้น้อยมาก แต่ถ้าไม่รู้คำศัพท์จะไม่สามารถ สื่อความหมายได้เลย หมายความว่า การเรียนภาษาที่สองต้องมีความรู้ด้านคำศัพท์ที่เพียงพอเพื่อให้ การสื่อสารสามารถเข้าใจได้ ถึงแม้จะมีความรู้ด้านไวยากรณ์ที่จำกัด แต่ในทางตรงข้ามกันถ้าผู้เรียน ภาษาต่างประเทศเป็นภาษาที่สองไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์จะไม่สามารถเข้าใจและสื่อสารอะไรได้เลย การที่ผู้เรียนจะสามารถเขียนหรือแต่งประโยคได้อย่างถูกต้องนั้น ผู้เรียนจะต้องรู้จักคำศัพท์ ความหมาย หน้าที่ของคำศัพท์ที่จะนำมาใช้เพื่อให้การเขียนนั้นถูกต้องตามรูปแบบไวยากรณ์ และจะ นำไปสู่การสื่อสารที่ถูกต้อง การเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้คำศัพท์ก็เป็นสิ่งที่สำคัญมาก เพราะคำศัพท์ สามารถช่วยให้นักเรียนมีความรู้ เข้าใจข้อมูลเนื้อหาและสามารถนำไปใช้ได้ อย่างถูกต้องอีกทั้งยัง สามารถใช้ในการสนทนาอย่างง่าย ๆ ในชีวิตประจำวันเพราะการสนทนาโดยใช้คำศัพท์เพียงคำเดียว อาจจะช่วยให้ผู้ฟังที่สนทนาด้วยเข้าใจได้มากยิ่งขึ้น จึงทำให้การเรียนรู้คำศัพท์มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ เกี่ยวกับภาษาในด้านอื่น ๆ อีกด้วย เจ้าของภาษาค้นเคยกับคำศัพท์โดยได้ยินได้ฟังและพบเห็นบ่อย ๆ ทั้งที่เป็นรูปประโยคและจากสถานการณ์ต่าง ๆ ก่อนที่จะสามารถใช้ภาษาได้ กล่าวได้ว่าคำศัพท์ เหล่านั้นจะติดอยู่ในสมองและพร้อมที่จะนำมาพูดได้ทันที นอกจากนั้นการพัฒนาความรู้เรื่องคำศัพท์ ยังเป็นสิ่งที่ผู้เรียนภาษาเองต้องการ เพราะผู้เรียนมีความเชื่อว่าการรู้คำศัพท์จำนวนมากนั้นเป็นสิ่งที่ แสดงถึงการพัฒนาทางด้านภาษาของตนเอง (Jordan, 1997) หากไม่มีความรู้ในเรื่องของคำศัพท์เลย การเรียนการสอนก็จะเป็นไปได้ช้าและยากลำบากการเรียนรู้ ฉะนั้นการเรียนรู้คำศัพท์จึงนับเป็น สิ่งจำเป็นอย่างมากสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ซึ่งเป็นชั้นเริ่มเรียน ครูผู้สอนควรมุ่งสอนคำศัพท์ แก่นักเรียนเพื่อนักเรียนจะสามารถนำไปใช้ในประโยคพื้นฐานต่าง ๆ อีกทั้งการเรียนรู้คำศัพท์เป็นพื้นฐานที่จะทำให้ผู้เรียนสร้างประโยคง่าย ๆ ที่พอจะสื่อสารได้รู้เรื่องก่อนที่จะพูดประโยคขั้นสูง ๆ ต่อไป ฉะนั้นการสอนศัพท์ต้องสอนให้ถูกต้อง รู้ความหมายและสามารถใช้คำศัพท์นั้นในประโยคหรือ ชีวิตจริงได้ ทั้งนี้ทักษะสื่อสารภาษาอังกฤษจะได้ผลดีนั้นนักเรียนต้องมีความรู้ศัพท์เพื่อสามารถสื่อสารได้ตอบเข้าใจข้อความที่ฟัง หรืออ่านได้ อีกทั้งยังสามารถเขียนประโยคเพื่อสื่อความหมายได้ (อรุณี วิริยะจิตรา, 2555)

วิธีในการส่งเสริมเรียนรู้คำศัพท์นั้นต้องให้นักเรียนฝึกฝน และการใช้แบบฝึกเสริมทักษะจึงเป็นทางเลือกที่น่าสนใจเพราะ แบบฝึกที่ดีและมีประสิทธิภาพ ช่วยทำให้ประสบความสำเร็จในการฝึกทักษะได้เป็นอย่างดี และแบบฝึกที่ดีเปรียบเสมือนผู้ช่วยที่สำคัญของครู ทำให้ครูลดภาระการสอนลงได้ ทำให้นักเรียนพัฒนาความสามารถของตนเองเพื่อความมั่นใจในการเรียนได้เป็นอย่างดี ดังนั้นครูยังจำเป็นต้องศึกษาเทคนิควิธีการ ขั้นตอนในการฝึกทักษะต่าง ๆ มีประสิทธิภาพที่สุด อันส่งผลให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่และ แบบฝึกที่ดีนั้นจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลาย ๆ ด้าน ตรงตามเนื้อหา เหมาะสมกับวัย เวลา ความสามารถ ความสนใจ และสภาพปัญหาของนักเรียน (ภัสสรศศิ์ เจริญผล, 2562)

จากการศึกษาปัญหาและความสำคัญของคำศัพท์ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น ปัญหาเหล่านี้ เกิดขึ้นจากการที่นักเรียนแปลไม่ออก เขียนไม่ได้ ไม่รู้คำศัพท์ อ่านภาษาอังกฤษไม่ออก ฉะนั้น ครูผู้สอนควรให้ความสำคัญในการหาวิธีในการจัดการเรียนการสอนคำศัพท์ที่เหมาะสมมาใช้ เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาความสามารถด้านการใช้คำศัพท์ได้อย่างเต็มที่ ดังนั้น ครูผู้สอนในโรงเรียนจึงต้องมี การพัฒนาการเรียนการสอนให้นักเรียนได้รับความรู้ และนำไปใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริง จะทำให้ปัญหาที่เกิดจากการที่นักเรียนไม่รู้คำศัพท์ ไม่เข้าใจความหมาย ฟังไม่เข้าใจ หดไปหรือให้เกิดความ ยากน้อยที่สุด จึงเป็นเหตุผลให้ ข้าพเจ้าในฐานะครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดไทรใหญ่ (นนททิวารราษฎร์บำรุง) จังหวัดนนทบุรี มีความตั้งใจในการทำแบบฝึกเสริมทักษะคำพ้อง อังกฤษ - ไทย มาใช้ในการเรียนการสอน ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างสนุก น่าสนใจ โดยภายในสมุดจะมีทั้งการจำคำศัพท์เสียงพ้อง และฝึกเขียน โดยแบ่งคำศัพท์ออกเป็น 20 ชุด เพื่อส่งเสริมความสามารถในการจดจำ ด้านคำศัพท์ของนักเรียนให้ดีขึ้น ซึ่งจะเป็นประโยชน์สูงสุดต่อตัวนักเรียนและเป็นแนวทางสำหรับ ผู้วิจัยในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษต่อไป

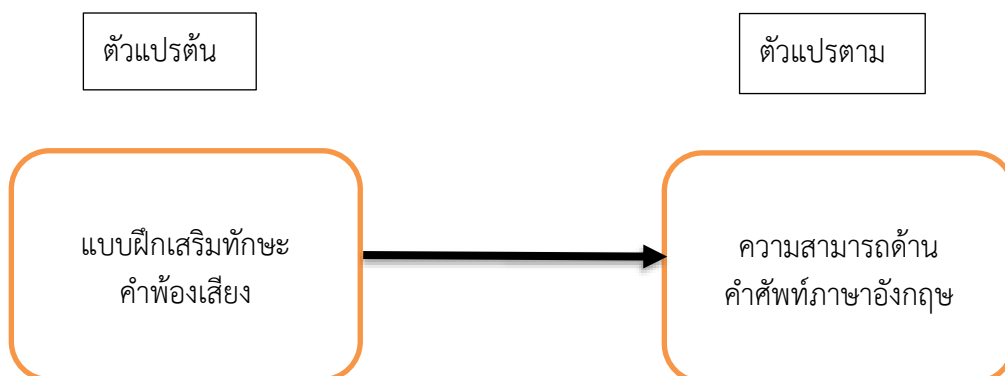
วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะคำพ้องเสียง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะคำพ้องเสียง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางในการนำเทคนิคช่วยจำร่วมกับแบบฝึกเสริมทักษะคำพ้องเสียงไปใช้พัฒนา ความสามารถทางด้านคำศัพท์ของนักเรียน
2. เป็นแนวทางสำหรับนักเรียนไปใช้พัฒนาทักษะความสามารถอื่น ๆ
3. เป็นแนวทางสำหรับครูที่จะนำไปใช้ในการปรับปรุงวิธีการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

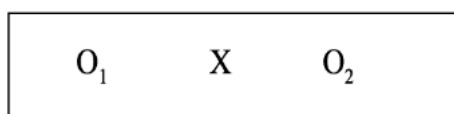
กรอบแนวคิด

วิธีดำเนินการวิจัย

แบบแผนวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ one-group pretest -posttest design

O₁ = ทดสอบก่อนเรียน (Pretest) ของห้องทดลอง

X = ทำการทดลอง (Treatment) โดยการใช้แบบฝึกหัดออนไลน์

O₂ = ทดสอบหลังเรียน (Posttest) ของห้องทดลอง

ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการกับประชากร คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดไทรใหญ่(นนททิวากรราษฎร์บำรุง) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 120 คน

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2/4 โรงเรียนวัดไทรใหญ่ (นนททิวากรราษฎร์บำรุง) ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 40 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง ซึ่งเป็นห้องเรียนที่นักเรียนมีคะแนนผลการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำสุด โดยการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (purposive sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

- ได้แก่ 1. แบบฝึกเสริมทักษะ
2. แบบทดสอบ
3. แบบประเมินความพึงพอใจ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. ศึกษาบทเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานของชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในภาคเรียนที่ 1 และ 2 ว่ามีคำศัพท์สำคัณที่น่าสนใจอะไรบ้าง
2. นำข้อมูลที่ได้มาเลือกคำที่พ้องเสียงกัน เพื่อคัดเลือกคำศัพท์มาใส่ไว้ในแบบทดสอบ
3. เมื่อได้คำศัพท์ในบทเรียนจำนวน 20 ชุด ชุดละ 10 คำ ผู้วิจัยต้องหาคำศัพท์นอกบทเรียนที่มีความยากในระดับเดียวกับคำศัพท์ในบทเรียนเพื่อทดสอบความสามารถด้านการไปใช้และการวิเคราะห์คำอ่านของนักเรียน จำนวน 10 คำ
4. นำแบบทดสอบที่ได้ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Analysis) แล้วนำผลการพิจารณาวิเคราะห์ค่า IOC (Index of Item Objective Congruence)

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

ได้แก่ แบบทดสอบก่อนและหลังเรียนและแบบสอบถามความพึงพอใจ

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี และหลักการของการสร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อวิธีการจัดการเรียนรู้ แบบฝึกเสริมทักษะชุดคำพ้องเสียง
2. สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อวิธีการจัดการเรียนรู้ คำพ้องเสียง โดยแบ่งระดับความคิดเห็นเป็น 5 ระดับ แบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale)
3. นำแบบสอบถามการรับประทานอาหารกลางวันไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่านตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Analysis) แล้วนำผลการพิจารณาวิเคราะห์ค่า IOC ได้ค่า IOC (Index of Item Objective Congruence)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดไทรใหญ่ (นนทิวากรราษฎร์บำรุง) ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ดำเนินการ ดังนี้

1. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียนโดยการสุ่มคำจากชุดคำพ้องเสียงออกมาให้อ่าน เขียนคำศัพท์และความหมาย จำนวน 10 คำ
2. ดำเนินการสอนกลุ่มตัวอย่างโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะคำพ้องเสียง จำนวน 10 คาบ
3. เมื่อทำการสอนครบทุกช่วงเวลาแล้ว ผู้วิจัยให้นักเรียนทำทดสอบหลังเรียนเพื่อดูพัฒนาการด้านการคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อีกครั้งหนึ่ง

5. ให้นักเรียนทำแบบสำรวจความพึงพอใจต่อการใช้สมุดคำฟ้องเสียง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะคำฟ้องเสียง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ใช้ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. การวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะคำฟ้องเสียง ใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้เกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย (บุญชม ศรีสะอาด, 2554) ดังนี้

4.51 - 5.00 หมายถึง พึงพอใจมากที่สุด

3.51 - 4.50 หมายถึง พึงพอใจมาก

2.51 - 3.50 หมายถึง พึงพอใจปานกลาง

1.51 - 2.50 หมายถึง พึงพอใจน้อย

1.00 - 1.50 หมายถึง พึงพอใจน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

ผลการศึกษาผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะคำฟ้องเสียง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ดังตาราง 1

ตาราง 1 แสดงค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลการทดสอบวัดผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะคำฟ้องเสียง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 40 คน

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ร้อยละของคะแนนที่เพิ่มขึ้น	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
ก่อนเรียน	10	4.81	60.49	1.95
หลังเรียน	10	7.72		1.62

จากตาราง 1 พบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะคำฟ้องเสียงมีคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 4.81 คะแนน และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 7.72 คะแนน ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเท่ากับ 2.91 คะแนน และนักเรียนทุกคนมีคะแนนสูงขึ้นกว่าเดิม โดยมีร้อยละของคะแนนที่เพิ่มขึ้นเท่ากับ 60.49 และมีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานที่ลดลง

ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะคำฟ้องเสียง แสดงดังตาราง 2

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะคำพ้องเสียง

รายการ	ค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$)	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
ระดับความพึงพอใจโดยรวม	4.23	1.62
การส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง	4.41	1.95
ความพึงพอใจต่อแบบฝึกเสริมทักษะ	4.36	1.62
การช่วยให้จดจำเนื้อหาได้ดีขึ้น	4.30	1.62

จากตาราง 2 ผลการศึกษา พบว่านักเรียนมีระดับความพึงพอใจโดยรวมต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะคำพ้องเสียงอยู่ในระดับมาก โดยมีค่าเฉลี่ย 4.23 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.62 เมื่อพิจารณารายละเอียดในแต่ละหัวข้อ พบว่าการส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นปัจจัยที่ได้รับความพึงพอใจสูงสุด โดยมีค่าเฉลี่ย 4.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 1.95. รองลงมาคือความพึงพอใจต่อแบบฝึกเสริมทักษะในการสนับสนุนการเรียนรู้คำศัพท์ในภาพรวม ($\bar{x} = 4.36$, S.D. = 1.62), และความสามารถในการช่วยให้จดจำเนื้อหาได้ดีขึ้น ($\bar{x} = 4.30$, S.D. = 1.62)

สรุปผลการวิจัย

จากการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะคำพ้องเสียงช่วยให้นักเรียนมีผลการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ก้าวหน้าขึ้น โดยมีคะแนนความก้าวหน้าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 2.91 คะแนน หรือคิดเป็นร้อยละ 60.49 นอกจากนี้ยังมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนหลังเรียนลดลงจาก 1.95 เป็น 1.62 สะท้อนให้เห็นว่าคะแนนของนักเรียนมีความใกล้เคียงกันมากขึ้นหลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะคำพ้องเสียง

นักเรียนมีความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกหัดเสริมทักษะคำพ้องเสียง ภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.23$, S.D. = 1.62) โดยข้อที่นักเรียนมีความพึงพอใจสูงสุดอันดับแรก คือ ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง อยู่ในระดับมาก ($\bar{x} = 4.41$, S.D. = 1.95) และข้อที่นักเรียนมีความพึงพอใจน้อยที่สุดเป็นลำดับสุดท้าย คือ การช่วยให้จดจำเนื้อหาได้ดีขึ้น ($\bar{x} = 4.30$, S.D. = 1.62)

อภิปรายผล

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษในการพัฒนาความสามารถด้านคำศัพท์จากการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านคำศัพท์ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน (7.72 คะแนน) สูงกว่าก่อนเรียน (4.81 คะแนน) อย่างมีนัยสำคัญ โดยมีคะแนน

ความก้าวหน้าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น 2.91 คะแนน หรือคิดเป็นร้อยละ 60.49 นอกจากนี้ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนหลังเรียนลดลงจาก 1.95 เป็น 1.62 ซึ่งสะท้อนว่าคะแนนของนักเรียนมีความใกล้เคียงกันมากขึ้นหลังการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ

การเพิ่มขึ้นของคะแนนเฉลี่ยและร้อยละของคะแนนที่เพิ่มขึ้นชี้ให้เห็นว่า แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพในการพัฒนาความสามารถด้านคำศัพท์ของนักเรียน การลดลงของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานยังบ่งชี้ว่าแบบฝึกเสริมทักษะนี้สามารถตอบสนองความต้องการการเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างครอบคลุม และช่วยลดช่องว่างทางวิชาการระหว่างนักเรียนได้ในระดับหนึ่ง ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของน้ำลิน เทียมแก้ว (2558) ที่พบว่าแบบฝึกเสริมทักษะสามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและสร้างความพึงพอใจให้กับผู้เรียนได้

2. ความพึงพอใจของนักเรียนต่อแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษ

ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนพบว่า ระดับความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.23 จาก 5 คะแนน) โดยข้อที่มีความพึงพอใจสูงสุด 3 ลำดับแรก ได้แก่

1. ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง (ค่าเฉลี่ย 4.41)
2. ความพึงพอใจต่อแบบฝึกเสริมทักษะในการสนับสนุนการเรียนรู้คำศัพท์ในภาพรวม (ค่าเฉลี่ย 4.36)
3. ช่วยให้จดจำเนื้อหาได้ดีขึ้น (ค่าเฉลี่ย 4.30)

ความพึงพอใจของนักเรียนที่อยู่ในระดับ มาก ในทุกด้านสะท้อนว่าแบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษนี้มีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับระดับการเรียนรู้ของนักเรียน โดยเฉพาะการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเองและการจดจำเนื้อหา ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ การออกแบบและองค์ประกอบของแบบฝึกเสริมทักษะยังได้รับการตอบรับที่ดีจากนักเรียน แสดงว่าแบบฝึกนี้มีคุณภาพและน่าสนใจ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของอติทยา วิมลเมือง (2562) ที่พบว่าการใช้สื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสมสามารถเพิ่มความพึงพอใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้

การวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่า แบบฝึกเสริมทักษะภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพในการพัฒนาความสามารถด้านคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความพึงพอใจของนักเรียน การเพิ่มขึ้นของคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนและการลดลงของส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานสะท้อนว่าแบบฝึกเสริมทักษะนี้สามารถตอบสนองความต้องการการเรียนรู้ของนักเรียนได้อย่างครอบคลุม นอกจากนี้ ความพึงพอใจของนักเรียนที่อยู่ในระดับมากยังยืนยันว่าแบบฝึกเสริมทักษะนี้มีคุณภาพและเหมาะสมกับการนำไปใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษและการใช้สื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสม ซึ่งสามารถเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. การพัฒนาต่อยอดแบบฝึกเสริมทักษะ: ควรเพิ่มความหลากหลายของกิจกรรมในแบบฝึกเสริมทักษะ เช่น การใช้เกมหรือสื่อดิจิทัล เพื่อกระตุ้นความสนใจและเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ให้มากขึ้น
2. การขยายกลุ่มตัวอย่าง: เพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือของผลการวิจัย ควรศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่ใหญ่ขึ้น หรือขยายไปยังระดับชั้นอื่น ๆ
3. การติดตามผลระยะยาว: ควรมีการติดตามผลการเรียนรู้ของนักเรียนในระยะยาว เพื่อประเมินว่า ความรู้และทักษะที่ได้จากแบบฝึกเสริมทักษะสามารถคงอยู่ได้นานเพียงใด
4. การนำผลวิจัยไปใช้: ควรนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ในการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน ภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นรูปธรรม

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- น้ำลิน เทียมแก้ว. (2558). *การศึกษาความพึงพอใจต่อคุณภาพการให้บริการ สำนักวิทยบริการมหาวิทยาลัย มหาสารคาม ประจำปีการศึกษา 2557*. มหาสารคาม: สำนักวิทยบริการมหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ภัสสรศรี ศรีเจริญผล. (2562). *การจัดการเรียนรู้แบบ Active Learning โดยใช้แบบฝึกการอ่าน การเขียนคำ พื้นฐานสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3*. สระบุรี: สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสระบุรี เขต 2.
- อติยา วิมลเมือง. (2562). *ความพึงพอใจของผู้รับบริการที่มีการใช้บริการของงานบุคลากรคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี.
- อรุณี วิริยะจิตรา. (2555). *การสอนภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- Wilkins, D. A. (1972). *Linguistics in language teaching*. London: Edward Arnold.
- Jordan, R. R. (1997). *English for academic purposes: A guide and resource book for teachers*. Cambridge: Cambridge University Press.
- บทความ "การทบทวนนโยบายการศึกษาภาษาอังกฤษของไทย" (2563).
- เอกสาร "รูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการเป็นภาษาอังกฤษ" (2564). สืบค้นจาก https://www.prakanedu.go.th/wpcontent/uploads/2021/(https://www.prakanedu.go.th/wp-content/uploads/2021/).